

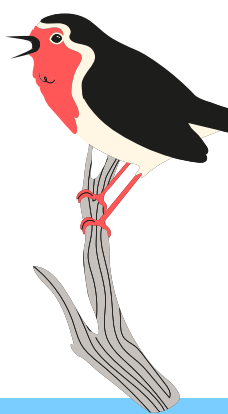
KVĚTNOVÝ NEWSLETTER

TOM Otrokovice

Ahoj!

Vítej u dalšího oddílového newsletteru!
I tentokrát najdeš v květnové Vlaštovce
spoustu zajímavých rubrik:

- Hořcová výzva - jak si vedeme?
- Blatníkovka měsíce
- Čím chtěli být vedoucí jako malí?
- Den matek: Rozhovor s Kykou Bilíkovou o mateřství
- 3. díl táborových povídek

Horčová výzva - jak si vedeme?

Mezioddílové jarní klání, **Hořcová výzva**, je v plném proudu a do konce zbývá už jen 11 dní! Jak se daří našemu oddílu, jaké odznaky se komu podařilo získat a kdo vyšplhal na přední příčky?

49.	TOM Vejří (Lovosice)	75,00
50.	TOM Otrokovice (Otrokovice)	70,86
51.	TOM Trilobit (Beroun)	70,80

Mezi více než 100 oddíly si vedeme skvěle!

A přední borci?

Kategorie děti:

1. Kája
2. John B
3. Svatouš

Kategorie kamarádi (dětí):

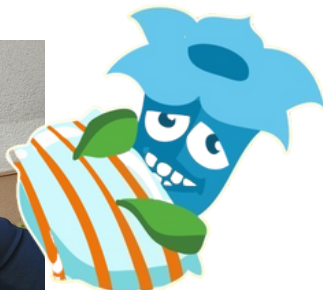
1. Zelinka
2. Jakob
3. Hrom

Kategorie kmeti:

1. Lůca
2. Dája
3. Lexa

Kategorie kamarádi (kmeti):

1. Rollka
2. Katy
3. Vojta

Blatníkovka

měsíce

DOBREJ VÍTR

„Přejem dobrej vítr lahvím trosečníků,” tato písnička šíří u táboráku jen pozitivní náladu. Pochází z dílny kapely HOP TROP, která skládá a zpívá už 40 let! Možná od nich poznáte staré dobré klasiky - Tři kříže, Amazonka, Vodácká holka, nebo třeba Obchodník s deštěm...

VEDOUcí VS. POVOLÁNÍ

V květnu nás čekají dva státní svátky, prvním z nich je hned 1. května, a to svátek práce. Dalo by se vedoucování nazvat jako práce?

Na to jsme se sice vedoucích nezeptali, za to vám dneska někteří prozradí, jaké bylo v dětství jejich vysněné povolání!

Rozhovor

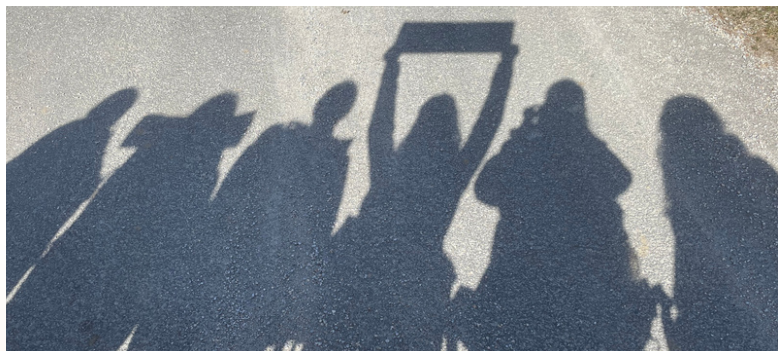
KYKA BILÍKOVÁ:
Rodičovství je ta nej-
těžší, ale nejúžasnější
věc, co mě potkala

Den matek se pomalu blíží, a 11. května tak budeme chtít obdarovat naše maminky. Co letos oslavit jejich svátek trochu jinak? Mnoho žen, které se maminkami staly, se určitě rády nechají vyzpovídat, jaká byla pro ně mateřství jízda.

My jsme si do Vlaštovky pozvali tentokrát **Kyku Bilíkovou**, nefalšovanou oddílačku, bývalou vedoucí a čerstvou maminku, abychom si s ní o mateřství popovídali.

Jaká byla tvoje cesta oddílem? Jak vzpomínáš na tábory, akce...? Co ti oddíl dal?

Moje cesta oddílem byla docela zajímavá. Začala jsem do oddílu chodit ještě než jsem šla do školy a moje první skupinka byla Kuřátka! Ta se potom rozdělila na Opice (starší) a Sluníčka (mladší). Z mých vrstevnic jsem šla jediná do starších. Ze začátku byl trochu znát věkový rozdíl mezi mnou a staršími holkami. Ale všechno se časem urovnalo a vznikla super přátelství. Nicméně jsem dvě nejlepší kamarádky měla v té mladší skupince. Po pár letech se ale stalo, že mi moje starší holky odešly na vedoucí, ale já jsem ještě věk neměla, takže jsem putovala do Sluníček, kde mě holky přijaly úplně úžasně, já jsem byla konečně se svými nejkami a bylo to super. No a pak přišla éra vedoucování a ta byla úplně nejlepší!

Co mi oddíl dal? **Opravdu hodně.** V Opicích jsme měly Misijní klubko. Ačkoliv klubko už není, v oddíle se nám podařilo udržet dvě akce, a to Misijní koláč a Misijní jarmark. Jsem na to moc pyšná. Takže to je první věc - naučil mě pomáhat druhým. Druhá věc je, že mi dal přátelství. Vídám se s hodně lidma, kteří v oddíle byli a už nějakou dobu nejsou. S některými jsme si vytvořili manželské spolčo, s jinými máme bandu na výlety a někteří se mi připsali do života úplně nejvíc. A to se dostávám k poslední věci - oddíl mi dal kamarádku, která mi šla za svědkyni, druhou, která je kmotrou mojí úžasné dcery, a to nejvíc - **dal mi manžela!**

Před nedávnem se z tebe stala oddílácká máma ❤️ V oddíle už sice aktivně nevedeš, i tak se doteď s malou Kačenkou účastníte nejrůznějších akcí. Jak to zvládáš? A jaké to je teď vidět oddíl „z druhé strany“?

Oddílácká máma, to mě rozesmálo. Ano ano je to tak, mám úžasnou dceru Kačenku. A vzhledem k tomu, že její rodiče jsou docela aktivní, tak se nemohla narodit s jinou povahou. Dokonale k nám zapadla a zvládá s námi spoustu věcí včetně různých oddílových akcí. Na ty, jak říkáš, se už dívám trochu jinýma očima.

Někdy se dívám smutnýma očima a je mi líto, že už to neprožívám jako členka. Jindy je to ulevující pohled, že už nemusím řešit některé problémy 😊 Ale pořád se dívám očima vedoucí, která ví, jaká je to někdy dřina a moc děkuju těm, kteří to vedou dál. **Má to smysl.** Protože i za mnou ještě pořád některé děcka dojdou a s radostí se ke mně hlásí a ptají se, jak se mám ❤️

V oddíle jsi jako dítě i vedoucí pobyla řádku let! Je něco, co sis z této dobrodružné životní kapitoly odnesla do výchovy jako máma?

Do výchovy určitě ano! Je velkou výhodou, že jsme já i Denda (*pan manžel*) byli vedoucími. Mezi vedoucími existuje pár nepsaných pravidel. Určitě si odnášíme to, že pokud jeden z nás nějak rozhodne nebo se zachová, tak ten druhý mu nepodkope nohy. Druhou věcí je nehádat se před dětmi, vyříkat si to bokem. Třetí nejdůležitější - jít příkladem. Neříkám, že je úspěšnost 100%, ale tohle fungovalo v oddíle a snažíme se o to i u nás doma. A pak taky naslouchat dětem. Každé bolení břicha nemusí znamenat nemoc, ale může to být i třeba nějaké trápení. A poslední věc je mega giga zásoba her vzdělávacích, pro legraci, na výlety a tak různě. To je největší bonus!

Co se pro tebe osobně v životě změnilo, když ses stala maminkou?

Fuuuha toho je! Změnilo se toho hodně. Ne nadarmo se říká, že ti dítě otočí svět o 360°. Rodičovství (a to mě ještě větší část čeká) je ta nejtěžší, ale nejúžasnější věc, co mě potkala. Jsem máma teprve rok, takže žádné odborné rady rozhodně rozdávat nemůžu. A ani si nechci stěžovat na to, jak se nevyspím. Ano, nevyspím 😭. Ale zjistila jsem, jak jsem moc důležitá. Že pro toho malého človíčka jsem byla všechno - bezpečí, jídlo i postel. Prostě jsem byla celý jeho vesmír. Teď už je to samostatnější jednotka. A to je další věc. Říká se to často, s dětma ten čas strašně rychle letí! Moje miminko už není miminko, ale **stejně praštěná holka jako jsem já** a každý den se děsně nasmějeme. No a poslední je stav myšlení - že to nádobí mi neuteče, když zrovna Kačenka potřebuje, abych na ní dělala kuk zpoza deky. A že z té zkoušky ve škole nemusím mít A, ale hlavně, že to zvládnu. Protože mimo mámování ještě dostudovávám.

Můžeme se v budoucnu těšit
na Kačenku v roli oddílačky? :)

Určitě ano! Oddíl nám oběma toho dal tolik moc, že chceme to samé i pro naše děti. I když teď nebydlíme v Otrokovcích, naše kroky míří zpátky a Kačenka i s možnými budoucími sourozenci do oddílu chodit budou.

Táborové povídačky

Odvážná Dája

Na tábory už jezdím pěknou řádku let, a s nimi se pojí také spousta probdělých nocí na hlídkách. Mnoho z nich bylo pěkně nekonečných a ospalých, některé utekly velmi rychle díky hlídacímu partákovi, ale na některé z nich snad už nikdy nezapomenu. A přesně o jedné takové nezapomenutelné hlídce bych vám chtěla povědět.

Psal se rok asi 2015 a dvě malé holčičky – já a Verunka Š. – si moooc přály být spolu ve stanu. Celý rok přesvědčovaly vedoucí, že prý už jsou velké holky a už se ničeho nebojí, **ANI NOČNÍCH HLÍDEK**. A tak se nad námi vedoucí slitovali – a fakt to vyšlo! Byly jsme šťastné jako blechy, že si užijeme spoustu srandy a budeme stanové partačky.

Všechno bylo ideální a růžové... Teda do té doby, než přišla první společná hlídka. Na tu jsme se celkem těšily, protože klábosení není nikdy dost.

To by nás ale nesměla vzbudit předešlá hlídka s tím, že jsou v táboře možná divoká prasata. Hlídka totiž slyšela dupání a je si **STOPRO** jistá, **že to byla divoká prasata**. Prý bychom měly být v pohodě, když si vylezeme na stoly v Hamounovi.

Tak, a teď si představte dvě desetileté holčičky uprostřed černočerné tmy, s touto informací a opravdu slyšící dupající zvuky. No prostě horor.

Naše srdíčka byla jako šílená a už se začínalo schylovat k pláči. V tomto kritickém okamžiku jsme se, po ne moc dlouhé poradě, domluvily, že bude nejlepší, když půjdeme vzbudit nějakou hodnou vedoucí. Shodly jsme se na Páji Janečkové. Ta velmi ochotně opustila své teplé místočko ve spacáčku a vydala se s námi vyřešit **tuto záhadu**.

Pája také slyšela zvuky dupotu, ale divoká prasata by přece i chrochtala, ne?

A tak jsme šly stále blíže a blíže vstříc tomuto záhadnému zvuku, který už byl opravdu velmi blízko. Ale prasata nikde.

Zničehonic jsme baterkou osvětlily jakousi malou pohyblivou kuličku. A pak na to Pája kápla. Naše dupací monstrum byl pouhopouhý ježek.

Budme rádi za krásný konec – a pro vás všechny táborníky ponaučení do příště: nikdy nevěřte předchozím hlídkám děsuplné příběhy a hlavně pozor na ježky!

Květnový kalendář

1.5. Svátek práce (státní svátek)

3. 5. Potkání - celodenní akce

3. 5. Svatovojtěšská veselice

8. 5. Den vítězství (státní svátek)

11. 5. Den matek

11. 5. Konec Hořcové výzvy

17. 5. Diecézní setkání mládeže

Dostal/a jsi se na konec tohoto newsletteru, na další se můžeš těšit zase za měsíc!

Zatím budeme aktivní všude tady, tak AHOJ!

